

Pentru a aprecia dacă mandatul european de arestare împotriva unei persoane condamnate în Spania pentru infracțiunea de apologie a terorismului și de umilire a persoanelor care sunt victimele acestuia trebuie executat fără a verifica dacă această infracțiune este de asemenea pedepsită în Belgia, instanțele belgiene trebuie să țină seama de durata pedepsei prevăzută de legea spaniolă aplicabilă faptelor săvârșite

În Hotărârea X (Mandat european de arestare – Dublă incriminare) (C-717/18), pronunțată la 3 martie 2020, **Marea Cameră a Curții a statuat că** articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru privind mandatul european de arestare¹ (denumită în continuare „decizia-cadru”) **impune ca, pentru a verifica dacă infracțiunea pentru care a fost emis un mandat european de arestare este pedepsită în statul membru emitent cu o pedeapsă sau cu o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum este definită în dreptul statului membru emitent, autoritatea judiciară de executare trebuie să ia în considerare dreptul acestui stat membru în versiunea aplicabilă faptelor aflate la originea cauzei în cadrul căreia a fost emis mandatul european de arestare, iar nu în versiunea în vigoare la momentul emiterii acestui mandat de arestare.** Această verificare se dovedește necesară în măsura în care, potrivit acestei dispoziții, executarea mandatelor europene de arestare emise pentru anumite infracțiuni pasibile de o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani nu poate fi supusă controlului dublei incriminări a faptei, cu alte cuvinte condiției ca aceste infracțiuni să fie pedepsite și de dreptul statului membru de executare.

În anul 2017, Audiencia Nacional (Curtea Națională, Spania) l-a condamnat pe X, printre altele, pentru fapte, săvârșite în anii 2012 și 2013, care constituie infracțiunea de apologie a terorismului și de umilire a persoanelor care sunt victimele acestuia, prevăzută la articolul 578 din **Codul penal spaniol în versiunea în vigoare la momentul acestor fapte.** Instanța menționată i-a aplicat astfel **pedeapsa maximă cu închisoarea de doi ani care rezulta din această versiune** a dispoziției penale spaniole. Cu toate acestea, în anul 2015, dispoziția respectivă a fost modificată și prevede în prezent o pedeapsă cu închisoarea cu o durată maximă de trei ani.

Întrucât X a plecat din Spania în Belgia, Audiencia Nacional (Curtea Națională) a emis, în anul 2018, **un mandat european de arestare împotriva sa, pentru infracțiunea de „terorism”, care figurează în lista infracțiunilor vizate de eliminarea verificării dublei incriminări a faptei.** Hof van beroep te Gent (Curtea de Apel din Gent, Belgia), sesizată în apel în cadrul procedurii de executare a acestui mandat de arestare, a decis să efectueze o trimitere preliminară la Curte din cauza îndoielilor pe care le avea în privința versiunii articolului 578 din **Codul penal spaniol care trebuia să fie luată în considerare (cea aplicabilă faptelor din procedura principală sau cea în vigoare la data emiterii mandatului european de arestare) pentru a verifica dacă în speță este îndeplinită condiția referitoare la pragul unei pedepse privative de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani.**

¹ Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3).

Curtea a arătat mai întâi că textul articolului 2 alineatul (2) din decizia-cadru nu precizează care versiune a dreptului statului membru emitent trebuie luată în considerare atunci când acest drept a fost modificat între data faptelor în cauză și data emiterii sau chiar a executării mandatului european de arestare. În special, utilizarea indicativului prezent în dispoziția menționată nu permite să se concluzioneze că versiunea care trebuie să fie luată în considerare este cea în vigoare la momentul emiterii acestui mandat de arestare.

În continuare, în ceea ce privește contextul în care se înscrie această dispoziție, Curtea a arătat că articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru prevede, printre altele, că un mandat european de arestare poate fi emis pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin patru luni. Or, acest prag minim nu poate face referire decât la pedeapsa pronunțată în mod concret în decizia de condamnare conform dreptului statului membru emitent aplicabil faptelor care au condus la această decizie, iar nu la pedeapsa care ar fi putut fi pronunțată în temeiul dreptului acestui stat membru aplicabil la data emiterii acestui mandat de arestare. Soluția nu poate fi diferită în ceea ce privește executarea unui mandat european de arestare în temeiul articolului 2 alineatul (2) din decizia-cadru. Astfel, interpretarea potrivit căreia autoritatea judiciară de executare ar trebui să ia în considerare dreptul statului membru emitent aplicabil la o dată diferită, după cum ea verifică dacă mandatul european de arestare poate fi emis în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru sau dacă acest mandat de arestare trebuie să fie executat fără verificarea dublei incriminări a faptei în temeiul articolului 2 alineatul (2) din decizia-cadru, ar aduce atingere aplicării coerente a acestor două dispoziții.

În plus, interpretarea potrivit căreia versiunea dreptului statului membru emitent care trebuie luată în considerare este cea aplicabilă faptelor în cauză este confirmată de articolul 8 din decizia-cadru. Această dispoziție prevede printre altele că mandatul european de arestare conține informațiile cu privire la pedeapsa pronunțată sau seria de pedepse prevăzute pentru infracțiune de legea statului membru emitent, astfel de informații trebuind să fie prezentate în conformitate cu formularul din anexa la decizia-cadru. Reiese din acest formular că respectivele informații privesc pedeapsa „aplicată”, astfel încât această pedeapsă este cea care, după caz, poate fi aplicată sau a fost aplicată în mod concret în hotărârea de condamnare și, prin urmare, cea care rezultă din versiunea dreptului statului membru emitent care este aplicabilă faptelor în discuție.

Curtea a arătat de asemenea că această interpretare a articolului 2 alineatul (2) din decizia-cadru este confirmată de finalitatea acesteia, și anume facilitarea și accelerarea cooperării judiciare prin introducerea unui nou sistem simplificat și mai eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală. Prin urmare, autoritatea judiciară de executare trebuie să se poată întemeia pe informațiile referitoare la durata pedepsei conținute în mandatul european de arestare însuși. A impune acestei autorități să verifice dacă dreptul statului membru emitent care este aplicabil faptelor în cauză nu a fost modificat ulterior datei acestor fapte, pe de o parte, ar fi contrar finalității deciziei-cadru și, pe de altă parte, ar fi contrar principiului securității juridice, ținând seama de dificultățile pe care această autoritate le-ar putea întâmpina în identificarea diverselor versiuni eventual relevante ale acestui drept.

În sfârșit, **Curtea a subliniat că faptul că infracțiunea în cauză nu poate determina predarea fără verificarea dublei incriminări a faptei în temeiul articolului 2 alineatul (2) din decizia-cadru nu înseamnă totuși că executarea mandatului european de arestare trebuie să fie refuzată. Astfel, revine autorității judiciare de executare sarcina de a examina criteriul dublei incriminări a faptei prevăzut la articolul 2 alineatul (4) din decizia-cadru în raport cu această infracțiune.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106